

En visa om "Stintene i vønn by"

Ja' sjonga ska' e' visa, sôm ä' alldeles ny
hôr förre dä' ha vøre, ja mener i vønn by.
Då fanns dä' moske stinter, dä' kan ni lita på,
å dôm va' mä' på åkern å fäxse lika så.
Å täll boa dôm for mä' bå getter å kor,
jole mesmôr å smôr å stekostar så stor,
å dôm lôcka så snällt, eko svara så gällt
uti bärgene dar dit, dôm gässla ha ställt,

A sän så i mesômre' täll boene vi geck,
då fäck vi äta sötost å mjôlk ni drecka feck.
Vi hadde varre role, sprang sista pare' ut,
å lekte kurigöma, å lynta bakôm knut,
å då hännere så, att ja' gömde mä' då,
så att stinta, sôm kura, igän mä' skull få.
Men då äntja vi sprang, togg ja stinta i famn
så int dôm skulle vinna få ta 'a nå'n an'.

Ja' mins så väl e' jänta, bojänta mä' behag,
vi tyckte ôm varandre, täll hänne fria jag.
Så längen sômman rakte, så rakte kärleken,
men sänn ho glömde Pelle, å fäck en anen vän.
Ja' fäck kôrgen då, sôm ni väl kan forstå,
men så börja ja' fria på nytt dar i Hå.
Å den stinta sa' ja, vart me' gumma så bra,
så ja' fäck nog täll slut den sôm ja' skulle ha.

Å när i lur'n dôm blåste, å skulle lösa ut,
 jag mins hör kor å kalvar å killingar togg kut.
 Så bar dä' åv täll skogen mä' buller å mä' bång,
 å skällene dôm skramla, å stintene dôm sông;
 å när kone vart mätt, la' dôm säg på e' slätt,
 stintene togg fram sôm å dôm söma så nätt,
 klädde buskar så grann, mä' bå rimser å bann
 å på lintyg och skjortor dôm söma små namn.

När kone vila längen å stintene vart trött
 dôm luta säg mot tuva å sôv e' stönn så gött,
 då hånne, att dôm drömde en dröm sôm var så klar,
 att gössar skulle komma å dä' om nå're dar.
 Dôm fäck sanna sin dröm, för på söndan så skön
 kôm dä' gössar täll vals, å dôm sông så dä skrön.
 Dä' va' liv, sôm va' glatt, uti opptôg å spratt
 så att skogen ga' genlju' at stintenes skratt.

Å sän dôm hem buförde, å slut på sömmarn var,
 å vintern kôm så bister, å de vart kôrtle dar,
 då spinnröckarne surra, å stintene dôm spann
 å sông å hadde hyjli, i spissen brasa brann.
 Vaka Fredasnatt, å vi gössar kôm så glatt
 jole lekar å så at stintene små spratt,
 men dä stogg inte på, för än stintene då
 jole kônster at ôss, sôm ni väl kan förstå.

Nu far dôm int' täll boa, mä' dä' så ä' dä' slut
 åv stuggena nu mera, så finns dä' int' en knut;
 å hagane kring täcktene dôm får röttna ner,
 å allt bir tomt å öde, bojänta hörs int' mer,
 Hemma kräkene går, men täll boa dôm trår
 ätter friheten dar i blan buskar å snår.
 Mjölka i separat så ho' bir tönna å flat,
 så ho' göra nogg duger att svine täll mat.

Nu är'e andre stinter, ja' mener i vönn by,
å varre dukti ä' dôm, kan sticka, virska, sy.
Ja, dôm kan spela, sjonga, å åka på två hjul,
å varre vecker ä' dôm så assint ä' dôm ful.
Men åv gameldagslek, å åv gamal kärlek
finns dä' inte nå kvar, bara farskhet å svek.
Nu me' visa ä' slut, å nu lär ja' gå ut,
annars kansje ni säger at mäg; å vät hut!

